

DE LUXE VAN 16 M²

‘We zijn altijd samen’

Ze leven op zestien vierkante meter. Mét een hond en een baby. Toch zouden Annemarie en Martijn niet anders willen. Want hun bus geeft ze de vrijheid om altijd en overal samen te zijn.

TEKST LISETTE WOUTERS FOTOGRAFIE BRENDA VAN LEEUWEN VISAGIE MINKE BOEIJEN

Annemarie (33) en Martijn (39) wonen samen met hun baby Espen (6 maanden) en hond Foofur in een verbouwde bus. Zo reizen ze door heel Europa. Annemarie, Martijn en Espen volgen? @lostdirectionvanlife

Annemarie staat in de keuken curry te maken op het tweepitsgasfornuis, met hond Foofur – een zestig kilo zware newfoundlander – aan haar voeten. Achter haar ligt de zes maanden oude Espen te kirren in zijn box: een dik matras met een net eromheen dat tot het dak van de bus reikt. Het doet daarnaast dienst als zijn bed én aankleedkussen. Op de okergele bank ernaast zit Martijn een boek te lezen. Dit is waar Annemarie blij van wordt: elke dag samen zijn. Zestien vierkante meter hebben ze, en in die ruimte doen Annemarie en Martijn alles. In de bus die ze ombouwden tot een mobiel huis reizen ze nu door het zuiden van Europa. Waar ze naartoe gaan en hoelang ze op een plek blijven, weten ze van tevoren niet. Annemarie: ‘Dat ligt aan het weer en of we water en stroom nodig hebben. Maar ook

aan ons werk: Martijn vindt als timmerman overal ter wereld betaalde klussen. Soms via social media, meestal via zijn netwerk. In Frankrijk kent hij bijvoorbeeld veel vakgenoten. Als ik niet druk ben met Espen, help ik Martijn bij die klussen. Na een grote klus kunnen we weer een paar maanden vooruit. Zo veel kosten hebben we namelijk niet; naast onze zorgverzekering zijn eten en diesel het belangrijkste. In Scandinavië stonden we eens voor een klus vijf maanden op het erf van een gezin waar we elke dag mochten mee-eten. Toen waren we dus heel goedkoop uit. Daarna reisden we een periode veel en waren onze kosten weer hoger.’

PATS, BOEM! Annemarie en Martijn leren elkaar eind 2015 kennen als ze voor hun werk in de trein naar Amsterdam zitten. Annemarie: ‘Ik stond op het station in de regen op de trein te wachten toen ik voor het eerst in Martijns ogen keek. Er gebeurde iets: pats, boem! We zeiden niets, maar zijn in de trein wel tegenover elkaar gaan →

‘Is dit het nou? dacht ik vaak. Elke dag, elke week was hetzelfde’

zitten. Anderhalf uur lang durfden we geen woord te zeggen. Pas toen ik uitstapte, stopte ik Martijn snel mijn kaartje toe. Diezelfde middag stuurde hij me een bericht. Ik had een koophuis en werkte in het magazijn van een apotheek om mijn opleiding tot massagetherapeut te kunnen betalen. Is dit het nou, dacht ik vaak. Elke dag, elke week was hetzelfde. Ik wilde weg uit die sleur, maar wist niet hoe. Twee maanden na onze ontmoeting gingen we samen op vakantie. Martijn had een Mercedes 508-bus uit 1977 om korte tripjes mee te maken. Toen we ermee op wintersport naar Italië waren, zeiden we gekscherend: “Zullen we gewoon in deze camper gaan wonen?” Op Koningsdag stonden we allebei onze spullen te verkopen op de vrijmarkt, omdat we weggingen. Heel impulsief en dat terwijl ik een twijfelkont was. Bij alles wat ik daarvoor deed, vroeg ik me af: moet ik dit wel doen? Nu voelde ik voor het eerst dat alles klopte. Die zomer bouwden we de camper zo om dat we erin konden wonen. We verkochten onze huizen en vertrokken begin 2017 naar Scandinavië. De vrijheid van een reizend leven sprak ons aan. Maar we wilden vooral zo veel mogelijk bij elkaar zijn. Niet ieder elke dag naar ons eigen werk gaan, maar echt samen van het leven genieten.’

KINDEREN GEEN BEZWAAR Dat deden ze, ruim twee jaar. Eigenlijk met z'n drieën. Want de hond van Martijn moest mee. Annemarie: ‘Het was voor ons allebei vanaf dag één vanzelfsprekend dat Foofur mee ging in de bus. Ja, hij is groot. En ja, hij ligt weleens in de weg. Dan stappen we over hem heen, want vaak is hij te koppig om ergens anders te gaan liggen. Maar het is vooral een knuffelkont die het liefst zo dicht mogelijk tegen ons aan ligt. Heerlijk! We hadden het steeds vaker over kinderen. Martijn zei: “Als we voor een kind gaan, dan wel in de camper.” Het was eerder een voorwaarde dan een obstakel. Vooral Martijn kreeg het benauwd bij het idee van een koophuis en een vaste baan. Ik vond het vooral

belangrijk om veel bij mijn gezin te kunnen zijn, alles samen mee te maken. Met deze levensstijl kan dat. We zaten in het voorjaar van 2018 in Letland toen we online een Mercedes-Benz bus zagen waar we allebei verliefd op werden. “Zullen we weer een bus gaan verbouwen?” zei ik. Na anderhalf jaar reizen door Scandinavië en de Baltische staten hadden we zin in een nieuw avontuur. We haalden de bus naar Nederland. Op het terrein van familie van Martijn begonnen we eind 2018 te klussen. Niet veel later bleek dat ons nog een avontuur te wachten stond: ik was zwanger.’

MINI-BADKAMER ‘De eerste vijf maanden van de zwangerschap was ik kotsmisselijk. Ik kon nog geen slok water binnenhouden, zodra ik mijn ogen open deed had ik een bakje nodig. Toen voelde onze camper voor het eerst weleens te klein. “Wil je alsjeblieft in de snackbar gaan eten?” vroeg ik een keer aan Martijn. Ik kon de geur van eten op een meter afstand van mijn bed niet verdragen. “Doen we hier wel goed aan?” vroeg ik op een dag. “Moeten we niet toch voor een vaste basis kiezen?” Het was rotweer, de verbouwing zat tegen en ik was te ziek om Martijn te helpen. Maar diep in ons hart wilden we helemaal geen huis kopen. Er was in onze ogen maar één optie: doorgaan.

Toen Espen er was, viel alle twijfel weg. We logeerden nog een paar weken in het huis van mijn moeder, maar ik kon niet wachten tot we op pad konden. De bus is helemaal ingericht op leven met een baby, terwijl: zo veel ervaring hadden we daar niet mee. Maar we hebben bij het inrichten ons gevoel gevolgd en later bleken we goede keuzes te hebben gemaakt. Zo hebben we zelfs een kleine wasmachine aan boord. De ene keer hangen de wasbare luiers te drogen in Frankrijk, de andere keer in Portugal. Zelf springen we het liefst een meertje in om ons te wassen, maar als dat niet kan, genieten we van de luxe van onze mini-badkamer met douche en toilet. Voor Espen kunnen we daar een badje op onze →

**‘Als je iets wilt, gá er dan voor.
Dat wil ik Espen met deze
levensstijl meegeven’**

‘In de bus zit alles wat we nodig hebben, alleen moeten we iets meer slepen en schuiven’

hoogte in plaatsen. We hebben alles wat we nodig hebben, het grote verschil met een huis is dat wij wat meer moeten slepen en schuiven door de dag heen. De wasmachine staat in de badkamer, dus als we willen douchen moet die even op de gang. Espen heeft op dit moment genoeg speelruimte in de bus, ik leg hem in de box of op een kleedje op de grond. Als hij gaat kruipen en lopen, is daar ook buiten alle ruimte voor. Vooral nu we het warme weer tegemoet rijden. Maar ook in de winter zijn we veel buiten te vinden. Ook Espen weet straks niet beter.’

IK WIL HIER WEG! ‘Samenleven op zestien vierkante meter betekent wel dat we altijd rekening met elkaar moeten houden. We gaan elke avond op dezelfde tijd slapen, want als we het bed naar beneden takelen, verdwijnt de zithoek daaronder. Foofur heeft in de bus geen eigen plek, dus die ligt soms gewoon midden in het gangpad. Als Espen overdag slaapt, moeten wij rustig zijn, want hij ligt in de ruimte waar wij leven. Natuurlijk is dat weleens intens, soms zelfs zwaar. Vooral de eerste maanden waren pittig, Espen zat toen niet lekker in zijn vel. Op een dag stroomden de tranen van wanhoop over mijn wangen. Ik dacht alleen maar: ik wil hier weg! Espen bleef maar huilen, Foofur liep gigantisch in de weg en Martijn zat net als ik met zijn handen in het haar. Dan voelt zestien vierkante meter opeens heel klein. Op dat moment ben ik even naar buiten gelopen. Want daar hebben we wel ruimte. En hoe fijn we het ook vinden om samen te zijn, het is ook belangrijk om af en toe tijd voor onszelf te nemen. We merken dat we daar meer behoefte aan hebben nu Espen er is. Al is het maar een keer alleen boodschappen doen of met de hond wandelen.

Toen de rust die dag was weergekeerd, heb ik mijn frustraties met Martijn gedeeld en hebben we gepraat over hoe we het anders konden doen. Omdat we in zo'n kleine ruimte wonen, is het extra belangrijk dat we goed

blijven communiceren. We moeten toch de hele dag samenwerken en kunnen elkaar niet ontlopen. Achteraf bleek Espen last te hebben van zijn nek, daar zat een spiertje vast. Toen een osteopaat in Nederland dat had losgemaakt, hadden we opeens een heel andere baby.’

ESPEN BEPAALT HET RITME ‘Het voelt heerlijk om na een jaar in Nederland weer onderweg te zijn. Dat deden we voor het eerst toen Espen drie maanden oud was. Espen bepaalt het ritme van de dag. Daardoor reizen we trager en minder spontaan. “Heeft de camperplaats wel een watervoorziening? En hoelang is het nog rijden?” vragen we ons af, want we willen wel voor vijven ergens parkeren, zodat Espen rustig kan eten en slapen. Heel anders dan voorheen, toen we weleens 's avonds laat een plekje voor de nacht zochten. We blijven nu langer op één plek hangen en vinden dat eigenlijk wel fijn. We aarden wat meer.

Als we gaan rijden, staat Espen in zijn maxicosi gezellig tussen ons in. Die zit muurvast in het Isofix-achtige systeem dat we in het houten tafelblad hebben gebouwd en dat doorloopt tot aan het dashboard voor in de bus. Bij het geroenk van de motor slaapt Espen vaak extra lekker. Al ronkt een zestig jaar oude Mercedes-Benz wel wat harder dan gemiddeld, dus krijgt hij altijd een baby-koptelefoon op tijdens het rijden.

Hoe ons leven eruit ziet als Espen naar school gaat, zien we dan wel. Als we in Nederland willen wonen, moeten we terug zijn als hij vier jaar is. Maar in Noorwegen geldt de leerplicht pas vanaf zeven jaar. Thuisonderwijs is ook een optie. Ik heb geen idee hoe we er dan in staan. Met deze levensstijl hoop ik Espen in elk geval mee te geven dat alles mogelijk is. Als je iets wilt, ga er dan voor. Trek je niet te veel aan van wat anderen vinden. Daar ben ik zelf ook beter in geworden. Er zullen vast mensen zijn die het gek vinden dat mijn baby achter een net slaapt. Maar als ik zie dat Espen blij is en dat het veilig is, dan is het goed. Als we maar samen zijn.’ ♦

